

Richard Rohr

Ježíš převrací všechnu nadřazenost

Dvanáct apoštolů představovalo ve své společnosti dvanáct mužů nesoucích pověření. Ježíš jim ale pomohl se takového pověření zbavit – zbavit se pocitu falešné moci. Potírá každý pokus o ovládnání jedné skupiny druhou. Když se jeho učedníci snaží působit shora cestou moci a ovládnání, působí Ježíš zdola, aby je učil své nové „cestě“.

Ježíš nabourává jejich představu zasvěcené skupiny, která stojí proti nějaké „vnější“ skupině (viz Mk 9,38–40). Rozhodně se staví proti tomu, aby se jedna skupina vypínala nad druhou (9,33–35), dospělí nad dětmi (9,36–37 a 10,13–16) a bohatí nad chudými (10,17–30).

U Marka 14,1–12 podkopává nadvládu mužů nad ženami: „Farizeové se ho ptali, je-li muži dovoleno propustit manželku. On jim odpověděl a řekl: Co vám řekl Mojžíš? Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek a propustit.“

To není učení ani tak o nerozlučitelnosti manželství jako o panování mužů nad ženami. Ježíš to odmítá. Zákony o rozvodu měly za jeho časů předně ochraňovat muže tím, že jim dovolovaly svobodný pohyb a umožňovaly jim beztravně opustit manželku. Ježíš odmítá toto přijmout. Říká: „Od počátku stvoření Bůh učinil člověka jako muže a ženu.“ Dívá se na ně jako na bratry a sestry, na navzájem rovné. A „budou ti dva jedno tělo“. Nemají být dva, ale jeden, mají hlásat slovo rovnosti, nikoli nadvlády. To se jasně vyjevuje na konci v paralelismu veršů 11–12: „Kdo propustí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se vůči ní cizoložství; a jestliže manželka propustí svého muže a vezme si jiného, dopouští se cizoložství.“

Proč jsme to nikdy tak neviděli? Domnívám se, že zčásti proto, že jsme nechápali, jak byla žena v Ježíšových dobách utiskována, a zčásti proto, že Bibli vykládali většinou muži. Díváte-li se na věci shora, nikdy evangelium nečtete dobře. *(meditace pro 26. neděli v mezidobí)*

Ladislav Kubíček

Nejsme obrazy na stěně

Jsme stvořeni jako obrazy Boží, abychom ho mohli poctít svou aktivitou. Bůh od nás očekává, že budeme v rámci našich lidských schopností prožívat tajemství vnitřního života Nejsvětější Trojice, které nám zjevil Ježíš. Přiznejme se, že místo toho často vnímáme Boha jako policajta. Taková představa patří do Starého zákona.

Kvůli Desateru Kristus na svět nepřišel.

Jak na to tedy jít prakticky? Zvykněme si všechny okamžiky, kdy Trojici jmenujeme, vědomě prožívat. Například tehdy, když slyším zpovědní formulí: „Rozřešuji tě ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“ Je to předepsaná „básnička“, která sice k platné zpovědi stačí, ale je škoda chápat ji jen jako formulku. Představme si, že v nebi právě zazvonil telefon a celá Trojice stojí v pozoru - kdo volá? Totéž, když dělám znamení kříže. Máme právo s každou Osobou mluvit zvlášť. Proč bychom je jmenovali, když bychom to zároveň neprožívali?

Zachraňme lovosické varhany

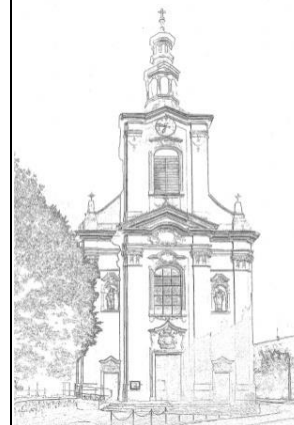
Díky nabídce pomoci od pana Pavla Hrubeše jsme začali opravovat varhany v našem kostele. Až do prosince budou probíhat s tím spojené benefiční akce. Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace najdete na internetových stránkách farnosti <https://farnostlovosice.cz/>.

O neposlušnosti

Neposlušnost je hřích starý jako lidstvo samo. Je to hřích jednotlivců, celých národů, církve, ateistů i věřících. Z této všeobecnosti je patrné, že je to typický dědičný hřích. Měla-li první ne-poslušnost tak tragické následky, bude na ní ta tragika spočívat jistě i dnes. A naopak - jak asi milá bude Pánu Bohu naše poslušnost! Tím víc, že k neposlušnosti máme sklon. Vžijme se do situace dirigenta, kterému se polovina orchestru bouří. On usiluje o něco krásného, ale slyší jen samé „ne, to je nesmysl“. A jak je mu milé, najde-li hrstku těch, kteří jsou ochotni o to víc poslouchat, i za ty druhé. Jakou musí mít Bůh radost, když i v dnešním světě najde hrstku poslušných, kteří chápou, že poslušnost není omezení, ale kvalita, typická vlastnost synovství Božího. *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)*

Václav č. 31 (2020)

27. 9. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2 410 02 Lovosice web: farnostlovosice.cz

26. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

Pá 9:30

- Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek odpoledne.
- Sbírka na Diecézní charitu – bude v neděli 27. září 2020
- Poutní mše svatá v kostele sv. Václava v Lovosicích 28. 9. 2020 od 10.30 hodin. Hlavní celebrant Petr Kalas SDB, ředitel komunity salesiánů v Teplících. Lovosický chrámový sbor provede Messe in B dur Josefa Grubera a další díla. Diriguje Roman Hájek. Po mši bude otevřen přístup na věž kostela.

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci: **Sedmé setkání II.**

Mnich: Velká škoda, že tak uvažujete! Ta myšlenka o „malomyslnosti“ je horší než všechny hříchy a představuje hlavní nástroj světa temnoty vůči nám. Naši zkušení svatí Otcové v takovém případě dávají zcela jiné poučení. Ctihodný Niketas Stéthatos říká, že i kdybys upadl a sestoupil až do hlubin pekelné zloby, ani tehdy neztrácej naději a obracej se rychle k Bohu, On brzy pozvedne tvé padlé srdce a dá ti sílu větší než předtím (hl. 54). A tak po každém pádu a poranění srdce hříchem je třeba je bez meškání postavit do přítomnosti Boží, aby se uzdravilo a očistilo, podobně jako nákaza vystavená působení slunečních paprsků ztrácí svou nakažlivost a sílu. To potvrzuje mnoho duchovních učitelů. V boji s nepřáteli spásy, našimi vášněmi, není třeba vůbec upouštět od životodárné činnosti, od vyzývání Ježíše Krista, který je v našich srdcích! Naše provinění nás nejen nemají odvracet od přebývání v Boží přítomnosti a od vnitřní modlitby, probouzet nepokoj, malomyslnost a zármutek, ale mají nám dát schopnost k rychlejšímu obrácení k Bohu. Chlapec vedený matkou, když začne chodit, rychle se k ní obrací a pevně se jí drží, když klopýtne.

Poustevník: Já si o tom myslím, že duch malomyslnosti a zmítající pochybnosti jsou vyvolávány především nesoustředěností myslí, a ne zachováváním mlčenlivosti a střežením sebe sama. Staří moudří Otcové dosahovali nad malomyslností vítězství, získávali vnitřní osvícení a posilnění důvěrou v Boha, v pokojném mlčení a osamocení. A i nám předali pro ten případ užitečnou a moudrou radu: „Sed' mlčky ve své cele, a ona tě všemu naučí.“

Profesor: Pro moji důvěru k vám, velmi bych si přál slyšet váš kritický rozbor mých myšlenek o mlčenlivosti, kterou tak vychvalujete, a o spasitelném prospěchu zatvornictví, kterému se poustevníci tak rádi věnují. Hle co o tom soudím já: Všichni lidé podle přírodních zákonů, předepsaných Tvůrcem, jsou nevyhnutelně závislí jeden na druhém, a proto jsou zavázáni jeden druhému v životě pomáhat, jeden pro druhého pracovat a vzájemně si být užiteční, na tomto sdílení spočívá blahobyt lidského rodu, i láska k bližnímu. Ale čím může sloužit bližnímu a jaký užitek přináší lidskému společenství zatvorník, oddaný mlčení a odloučený od obcování s lidmi, ve své nečinnosti? On v sobě dokonale porušuje zákon Tvůrce, co se týče spojení lásky k sobě podobným a příznivého působení na spolubratry!

Poustevník: Poněvadž je tento váš názor na mlčení nesprávný, je nesprávný i závěr. Rozeberu to podrobně:

1. Ten, kdo se v samotě věnuje mlčení, nejenže není ve stavu nečinnosti a prázdnoty, ale je převážně činný, a dokonce více než ten, kdo se účastní veřejného života. Neúnavně pracuje svou vyšší rozumnou povahou: pozoruje, přemýšlí, pečuje o stav a chod svého mravního bytí. To je pravý cíl mlčení! A je tak užitečné pro jeho vlastní zdokonalení, jako i pro bližní, zbavené možnosti soustředěného ponoření do sebe pro rozvíjení mravního života. Neboť pozorný mlčící, předávající svoji vnitřní zkušenost slovem (ve výjimečných případech) nebo písmem, příznivě spolupůsobí k duchovnímu užítku a k spáse svých spolubratři a spolupůsobí více a výše, než obecný a dílčí dobrodinec, protože dílčí, smyslové dobrodiní světských lidí je vždy omezeno nevelkým počtem těch, kterým se dobrodiní dostává. Ale ten, kdo působí mravní dobrodiní získáním názorů a zkušeností ke zdokonalení duchovního života, se stává dobrodincem celých národů, jeho zkušenosti a ponaučení přecházejí z pokolení na pokolení, což i vidíme a čehož užíváme od nejstarších dob do současnosti a co se ničím neliší od štědré almužny pro Krista, uskutečňované křesťanskou láskou, ale dokonce ji svými důsledky převyšuje.

2. Příznivé a užitečné působení mlčícího na bližní spočívá nejen ve sdílení jeho poučných pozorování vnitřního života, ale i sám příklad jeho osamělého života je užitečný pro pozorného laika, přivádí ho k sebeuvědomění a obrací k zbožnosti. Světský člověk, když slyší o zbožném poustevníku nebo když prochází okolo jeho cely, cítí povzbuzení ke zbožnému životu, připomíná si, čím může být člověk na zemi a jak je pro člověka přístupné navrátit se do svého původního stavu nazírání, v jakém vyšel z rukou Tvůrce. Mlčící poustevník pouze svým mlčením učí, pouhým svým životem prospívá, poučuje a přesvědčuje k hledání Boha.

3. Naznačený užitek vychází z pravého mlčení, posvěceného a požehnaného světlem milosti. Ale kdyby mlčící neměl tyto požehnané dary, aby byl světlem světa, kdyby se dal na cestu mlčení pouze s tím cílem, aby se ukryl před sobě podobnými z důvodu lenosti, nedbalosti a špatného a lákavého příkladu, i tehdy by přinesl velký užitek a měl by spásný vliv na společenství, v němž by se nacházel, podobně jako sadař uřezává suché a neplodné větve a odstraňuje plevel, aby dobré a užitečné rostliny mohly růst bez překážek. A to už je hodně, to už je obecný užitek, že mlčící svým poustevníctvím zrušil pokušení, které by nevyhnutelně povstávalo z jeho pohoršlivého života mezi lidmi a kazilo by mravnost bližních. O závažnosti mlčení se sv. Izák Syrský vyjadřuje takto: „Když na jednu stranu položím všechny skutky života a na druhou mlčení, tehdy shledám, že ono převyšuje všechny“ (hl. 41). „Ty, kdo činí znamení a zázraky a působí ve světě,

nesrovnávej s mlčícími. Měj více v oblibě nečinnost mlčení, než nasycení hladových ve světě či obrácení mnohých národů k Bohu. Pro tebe je lepší zbavit se pout hříchu, než osvobodit otroky z otroctví“ (hl. 56).

Dokonce i sami přirození mudrci poznávali užitek mlčení: filosofická škola novoplatoniků, která měla mnoho významných následovníků pod vedením filosofa Plótína, hluboce rozvíjela rozjímavý, vnitřní život, dosahovaný zejména v mlčení, leden duchovní spisovatel řekl, že kdyby byl stát na nejvyšším stupni vzdělání a mravnosti, i tehdy by ještě zůstávala potřeba mít lidi pro jiné, rozjímavé cíle, kromě veřejné občanské služby, aby uchovávali ducha pravdy, přijímali jej od všech minulých věků, chránili pro věky budoucí a předávali potomstvu. V církvi jsou takovými lidmi poustevníci a zatvorníci.

Poutník: Zdá se, že nikdo tak správně neocení přednosti mlčení, jako sv. Jan Klimak: „Mlčení je matka modlitby, návrat ze zajetí hříchu, nepozorovaný úspěch ve ctnostech a neustálý výstup na nebe.“ Dokonce i sám ležíš Kristus, aby nám ukázal užitek a nezbytnost tiché samoty, často zanechával veřejného kázání a odcházel na tichá místa za modlitbou a uklidněním.

Rozjímavý mlčící jsou jako sloupy nesoucí zbožnost církve svými neustálými modlitbami. I v minulosti je vidět, že mnozí ze zbožných laiků, dokonce sami carové a jejich hodnostáři navštěvovali poustevníky a mlčící, aby je požádali o modlitby za jejich posilnění a spásu. Tedy i mlčící poustevník může sloužit bližním a spolupůsobit k veřejnému užítku a dobru modlitbou v osamění.

Profesor: Ještě tuto věc nechápu: všichni křesťané máme zvyk žádat druh druhá o modlitbu, přát si, aby se za mě modlil jiný a mně obzvláště blízký člen Církve. Není to prostě potřeba sebelásky, není to pouze přejatý zvyk mluvit tak, jak jsme slyšeli od jiných, jak se nám vybaví, bez dalších důvodů? Vskutku si Bůh žádá přimluvy lidí, když vše předvídá a koná podle své nejdobrotivější Prozřetelnosti, a ne podle našeho chtění, zná a odhaduje vše dříve, než ho prosíme, jak říká svaté Evangelium? Opravdu může jeho rozhodnutí silněji ovlivnit modlitba mnohých, než jednoho? Nebyl by v takovém případě Bůh zaujatý? Opravdu může modlitba někoho jiného spasit mě, když se přece každý buď proslaví, nebo zahanbí svými skutky? A proto žádat o modlitbu druhého je (jak myslím) pouze zbožný plod duchovní zdvořilosti, stavící na odiv pokoru a přání vyhovět přednostně jeden druhému, nic víc!

(z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)